

2020-04-01

#Nyhetsbrev 19 – Jämställdhetsbutiken

Hej! Hur har ni det i dessa Coronatider? Det är verkligen hemskt för de som drabbas av viruset och får vårdas på intensivvård samt dödsfall därtill. Och det är verkligen katastrof för de företagare som inte kan få sina verksamheter att gå runt. Samt alla som sitter i karantän och som lider av ensamhet och saknar kramar från närstående. För alla dem och många därtill är det ett satansvirus som förstör liv, ekonomi och gemenskap.

Men för att ha någon ljusglimt i det hela kan jag ändå inte låta bli och hoppas på att det kan leda till ett mer hållbart och downshiftat samhälle när vi väl kommer ur skiten.

Miljön har fått en välbehövlig paus från utsläpp och dylikt. Plötsligt kan en se Kinas städer från ovan efter att varit dolda i smog i ett antal år. Delfiner simmar i kanaler i Italien vilket de aldrig gör annars och vattnet är från grumligt till kristallklart. Tänk om vi kan låta det vara så även efter Corona. Inte jobba dubbelskift för att ta i kapp utan downshifta verksamheterna så att vi tillverkar det nödvändiga men inte mer och istället för att kränga varor och produkter säljer dem för en dyrare peng. Därmed behöver inte tillverkningen vara lika hög och istället för 10 T-shirtar köper vi en 1 T-shirt för priset som 10 kostade förut. Vad sägs om det?

Det vore verkligen fantastiskt 😊 Om hela världen som nu håller samman under Coronakrisen fortsätter med det och kommer överens att ta rätt betalt för materialet och tillverkningen för att i sin tur kunna betala vettiga löner och ha en bra arbetsmiljö för sina medarbetare. För att personal ska kunna jobba i en takt som inte sliter ut dem i förtid eller skapar utmattningssymptom. För att kunna få mer fritid och umgås med sina nära och kära. Vi skapar ett mer hållbart samhälle med hållbara arbetsplatser med hållbar tillväxt och en hållbar miljö. Tänk om det scenariot kunde komma ur detta hemska.

Vi som inte har ett yrke som alla andra är beroende av kan nu "få en välbehövlig paus" om vi kan ta vara på tiden vill säga. Det är inte lätt med den stress och oro för framtiden och "vad ska det bli" kan skapa. Men om, så har vi en chans här att göra sådant vi inte hinner annars. Har vi ett företag kan vi jobba med utvecklingsplaner och digitala lösningar till vår verksamhet. Renoveringsbehov eller en kul hobby som inte kräver social samvaro. Vi kan också ge oss mer tid för naturupplevelser, reflektion och analys samt läsa böcker som inte hunnits med eller annat hemmapyssel. Kan vi ta vara på tiden så då kan vi ändå ha det ganska bra.

För dem som har ett yrke som kräver att de jobbar mer än någonsin. De som behövs för att alla som blir drabbade av Corona genom sjukdom eller annat. De personerna måste få allt stöd de kan få. Deras arbetsinsats måste värdesättas genom både uppskattning, beröm och annat fint men allra mest måste vi ge dem den status och lön de förtjänar. Utan alla de som sliter och kämpar med våra liv i världen skulle samhället falla ihop som en pannkaka. Vi har brist på sjukvårdspersonal på grund av att vi sällan eller aldrig har gett dem den status och lön de förtjänar. Och en stor anledning till det är att det är **ett mycket kvinnodominerat yrke**. Undersköterskor och sjuksköterskor är underbemannade och underbetalda vilket den här krisen borde råda bot på. Om och när vi kommer ur krisen förtjänar de lång ledighet vilket naturligtvis är svårt att ge dem då vårdbehoven fortsätter även efter Corona. Och nu när operationer och dylikt ställs in så kommer det ligga en stor bunkringshög med patientbehov efter Corona så ledighet kan de nog se sig i stjärnorna efter. Men att samhället satsar mer på vårddyrken, värdesätter dem mer genom status och högre betalt så kommer vi få mer som vill jobba inom vården och därmed kan de så småningom få sin välbehövliga vila.

Ni som följer mig vet att jag är otroligt frustrerad över våra könsroller i samhället. Det upptar mycket av mina tankar om varför det är på detta viset? Till exempel tänker jag mycket på vad som är värt något i samhället eller inte och varför. Och varför män är stjärnkockar på fina restauranger och tävlar i kocklandslaget och kvinnorna oftast finns i låglöneyrken som matbESPisning och den totalt obetalda hemmamaten. Hur kan helt plötsligt män vara så extra duktiga på mat så inte kvinnorna kan konkurrera med dem och tävla med dem i kocklandslaget? Eller att stallen är fulla av engagerade flickor medan trav, galopp, dressyr och andra betalda delar i hästsporten mest består av män. Det gör mig så arg att jag vill spricka. Vart f:n kommer de ifrån? Och vart tar alla flickor/kvinnor vägen?

Denna frustration har jag skrivit ner och sammanställt till något som förhoppningsvis någon gång blir en normkritisk roman. Varför jag tvivlar ibland är för att jag hållit på med den sedan 2008. Ja, ni såg rätt. Sedan 2008 har jag filat på texten som jag hoppas blir en roman någon gång. Jag tänkte faktiskt bjuda er på ett utdrag ur texten (romanen) som passar bra i dessa Coronatider. Det vill säga att vi värdesätter vården extra mycket. För utifrån min normkritiska, dystopiska, eller utopiska roman, beroende på hur en ser det så är omsorgsyrken det mest eftertraktade en kan ha. Och det beror inte på Corona utan det beror på att männen i samhället har börjat värdesätta andra saker än i det samhället vi lever i nu samtidigt som mannen som norm i samhället inte har förändrats. Så vad händer då? Varsågod ett stycke potentiellt framtidsscenario;

© Carola Ågren "Att papporna är hemmaförälder och mammorna förvärvsarbetar. Det är inget konstigt med det. Anna har fått lära sig redan som barn att pojkar och män är bättre på omvårdnad än flickor och kvinnor. Men Annas dröm sedan en tid tillbaka är att få vara mer delaktig i familjelivet och få vara mer hemma med barnen Stina och Erik.

En annan dröm är att få möjlighet att gå ut i arbetslivet i ett intressant jobb inom vården och till exempel ta hand om äldre och sjuka.

Männen jobbar nästan alltid med människor på ett eller annat sätt. Antingen inom vården, skolan, äldreomsorgen eller så är de anställda som hemmaföräldrar såsom Johan är. De flesta kvinnor som Anna känner jobbar inom industrin, som maskinoperatör såsom Anna, eller med pappersmassa, plåt, bilar eller liknande.

Inte nog med att männen har intressantare yrken än kvinnor. De tjänar mer också inom kommunen och staten som är behjälplig till fler människor med sina insatser än de privata verksamheterna som oftast kvinnor jobbar inom. Det är orättvist men Anna har full förståelse för att det är så. Det begriper väl vem som helst att det inte kan vara lika lönande att jobba med döda ting och som bara efterfrågas av några än inom kommun och staten som alla människor är i behov av. Det är ju självklart, anser Anna, men ändå orättvist.

Anna dagdrömmer ofta om att hon jobbar inom vården och hur givande och intressant det skulle vara. Hon är ganska säker på att hon skulle både trivas och vara bra på yrket. Men den krassa sanningen slår emot henne i sitt dagdrömeri då hon inser hur svårt det skulle vara att få in en fot i människobranchen. Det är en mansvärld och där hör inte hon hemma. Det är väldigt få kvinnor som har en chans till de jobben.

De kvinnor som försöker komma in i människobranchen bromsas allt oftast med argumenten att de varken har fallenhet eller erfarenhet av yrket och därmed inte kan jobbet lika bra som männen. Men hur ska vi kunna ha det när vi aldrig får chansen, tänker Anna. Hon känner sig uppgiven men kan ändå inte låta bli att hoppas att en dag. En dag kommer samhället ha förändrats." © Carola Ågren

Nå, vad tycker ni? Kan det vara något som ni vill läsa? Ge mig gärna feedback.

Nästa nyhetsbrev kommer 1 maj 2020.

Tills dess; Kom ihåg att jag gärna hör ifrån er gällande allt som rör jämställdhet och gärna om min ev. roman 😊 Så skriv till mig på mail; info@jamstalldhetsbutiken.com eller skriv offentligt på FB eller Instagram.

Ta hand om er och krama dom ni kan. Ha det gott! Hälsningar Carola Ågren